

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: B. D.*, státní příslušnost Ukrajina, bytem O., Ukrajina, v České republice bytem P., *zastoupený* advokátem Mgr. Petrem Václavkem, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, *proti žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie*, se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě ze dne 1.9.2014 proti rozhodnutí žalované ze dne 19.8.2014 č.j. X o *správním vyhoštění*,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 19. srpna 2014 č.j. X se **z r u š u j e** pro vady řízení a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobci k rukám zástupce Mgr. Petra Václavka na nákladech řízení částku X,-Kč nejpozději do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. X, VS 2013184, vedený u UniCredit Bank Czech Republic, Jungmanova 31, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

S účinností od 1.1.2012 ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen *s.ř.s.*). Doručením žaloby soudu dne 1.9.2014 bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl. *s.ř.s.*).

Včasnou žalobou ze dne 1.9.2014 ve znění jejího doplnění ze dne 11.9.2014, se žalobce domáhá přezkoumání *napadeného rozhodnutí žalované ze dne 19.8.2014 č.j. X*, s nímž nesouhlasí, neboť jej považuje za nepřezkoumatelné, jelikož dle něho správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci, prováděly dokazování v rozporu se zákonem a porušily jeho právo na spravedlivý proces, tudíž napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a proto závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci

žalované, požadoval i náklady řízení bez specifikace (*k žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí*). Podle žalobce (*a*) nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, jak je vyžadováno ust. § 3 *správního řádu* (zákon č. 500/2004 Sb.), přičemž sice důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale jaksi opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. Dále byla namítána (*b*) nedostatečná přezkumná činnost ve vztahu k posouzení správnosti a zákonnosti prvoinstančního rozhodnutí z 11.6.2014 s poukazem na neurčitost jeho výrokové části, proto je v této části rozhodnutí nepřezkoumatelné, když není řádně definováno, jakého pochybení se žalobce dopustil; namítáno (*c*) dále bylo, že se správní orgány neřídily závěry rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 17A 50/2013-44 (*ze dne 10.1.2014*), jelikož žalobci bylo vydáno pracovní povolení, tudíž závěr správních orgánů o práci bez pracovního povolení nemá oporu v obsahu spisového materiálu, a nebylo reflektováno na skutečnost, že firma SEM Bohemia je fakticky nástupnickou společností firmy Aneo s.r.o. Rovněž bylo namítáno (*d*), že nebyly správním orgánem obstarány ze zdroje bezprostředního a nikoliv zprostředkovaně důkazy tak, aby za jejich pomoci byl řádně zjištěn skutkový stav, jelikož prakticky všechna skutková zjištění staví na úředních záznamech, čímž bylo zjevně porušeno právo účastníka řízení na spravedlivý proces, když nebyl proveden řádně důkaz (§ 137 odst. 4 *správního řádu*). Žalobce také namítal (*e*), že ve vztahu k závaznému stanovisku, že je neaktuální a s ohledem na aktuální vývoj situace mělo být opatřeno stanovisko aktualizované, jelikož v domovském státě žalobce probíhá ozbrojený konflikt neurčitého rozsahu, při němž umírají i civilisté, proto je nutno závazné stanovisko označit za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tedy nezákonné. Též bylo namítáno (*f*), že nebyla dostatečným způsobem odůvodněna přiměřenost napadeného rozhodnutí (porušení § 68 odst. 3 *správního řádu*) a nebyl proveden relevantní důkaz o absenci relevantních vazeb na území České republiky (dále jen **ČR**), žalobce k tomu nebyl vyslechnut.

Rozhodnutím žalované ze dne 19.8.2014 č.j. X bylo zamítnuto odvolání žalobce a *potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie* (dále jen **PČR**), *ze dne 11.6.2014 č.j. X*, jímž bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, a to 6 měsíců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR; rovněž byla žalobci stanovena doba k vycestování z území ČR, a to do 15 dnů ode dne právní moci rozhodnutí; v neposlední řadě bylo vysloveno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona. Žalovaná považovala odvolací námitky, k nimž se vyjádřila, za nedůvodné, správní orgán I. stupně postupoval dle ní v souladu s právními předpisy, stav věci byl zjištěn v souladu s § 3 *správního řádu* a spisový materiál obsahoval dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí a zdůraznila, že ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona již bylo nalézacím správním orgánem po novém projednání aplikováno zcela v souladu se zákonem, neboť skutečnost, že žalobce byl na území ČR ve vymezeném období 14 dnů od 6.2.2013 do 21.2.2013 zaměstnán bez povolení k zaměstnání ve smyslu výše uvedeného ustanovení byla řádně prokázána v řízení a spisovým materiálem také nově doložena. Pracovní činnost žalobce vykonávanou na základě pracovněprávního vztahu ke společnosti SEM Bohemia s.r.o., Na Václavce 1201, 150 00 Praha, nebylo možno legalizovat prostřednictvím institutu pracovní cesty ve smyslu § 42 zákona č. 262/2006 Sb. (**zákoník práce**) ani prostřednictvím institutu převedení na jinou práci ve smyslu § 41 téhož zákona, neboť zmíněné instituty by musely být realizovány ve vztahu ke společnosti Aneo s.r.o., Petrohradská 3/2016, 101 00 Praha 10, k níž disponoval platným povolením k zaměstnání, u

níž však v době kontroly čerpal pracovní volno bez náhrady příjmů, což je jedna ze skutečností, které posouzení výkonu pracovní činnosti jako práce v rámci pracovní cesty či převedení na jinou práci vylučují. Je tedy zřejmé, že žalobce pro svou pracovní činnost v Rokycanech u společnosti SEM Bohemia s.r.o., pro práci na tzv. „krátičce“ neměl vydáno platné povolení k zaměstnání, ačkoli takové povolení bylo (ve smyslu ustanovení § 178b zákona) podmínkou výkonu jeho zaměstnání.

*Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě dne 26.9.2014 navrhla závěrem zamítnutí žaloby, protože ve svém postupu neshledala pochybení, vyjádřila se k jednotlivým žalobním bodům, které neshledala důvodnými se stejnou argumentací obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále zdůraznila, že žalobce v odvolání ani v průběhu odvolacího řízení obsah vydaného závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu jakkoli nenapadl a dle názoru žalované je proto přezkoumávání obsahu závazného stanoviska soudem vyloučeno, neboť žalobce nevyužil všech opravných prostředků, které mu v uvedeném ohledu zákon umožňuje. Současně bylo podotknuto, že v předmětném řízení žalovaná neshledala, že by závazné stanovisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jen **OAMP**), které bylo v řízení vydáno, bylo nezákonné (případná neaktuálnost jistě domněnku nezákonnosti nezakládá) a nevznikly tedy ani důvody k podnětu správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu. Má-li jít o odkaz na ozbrojený konflikt na Ukrajině, bylo podotknuto, že žalobce je ze L. oblasti, což je jedna z nejzápadnějších oblastí Ukrajiny a ozbrojený konflikt přitom probíhal na jihovýchodě a východě Ukrajiny. Z daného důvodu nelze závazné stanovisko OAMP považovat ani za neaktuální, neboť zcela jistě nebylo nezbytné v něm zohledňovat situaci, která panovala na opačné straně země.*

*Ze zaslaného správního spisu žalované vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí i žalobou napadeného rozhodnutí odpovídají obsahu spisu a jsou v něm založeny níže uvedené písemnosti. Z kopie úředního záznamu ze dne 21.2.2013 Celního úřadu pro Plzeňský kraj vyplývá, že uvedeného dne v době od 9.45 do 11.00 hodin byla provedena kontrola dle § 126 odst. 4 zákona č. 435/2004 Sb., **o zaměstnanosti**, se zaměřením na nelegální zaměstnávání cizinců v areálu společnosti PILA TĚNĚ, s.r.o., a kromě žalobce v době kontroly v areálu pracovali 2 cizinci ze zemí mimo EU pro subdodavatele. Z dalšího úředního záznamu ze dne 21.2.2013 PČR Plzeň vyplývá, že na základě poznatku Celního úřadu pro Plzeňský kraj byla v 15.00 hodin provedena pobytová kontrola v areálu firmy PILA TĚNĚ, s.r.o., kdy byli kontrolováni tři cizinci pracující v hale na tzv. „krátičce“ (mezi nimi i žalobce), kteří dle jednatele uvedené společnosti nebyli jejich zaměstnanci; jeden cizinec činnost v areálu prováděl na základě svého živnostenského oprávnění a dva cizinci byli „zaměstnanci“ firmy SEM Bohemia (dříve Aneo s.r.o.), které pronajali prostory areálu firmy (nájemní smlouva, rámcová smlouva o dílo, předávací protokol a celoroční objednávka – vše uzavřeno dne 1.2.2013; kopie listin založeny ve spisu). Z rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka pro hlavní město Prahu ze dne 28.12.2012 je zřejmé, že žalobci zaměstnanému u zaměstnavatele Aneo s.r.o. bylo prodlouženo povolení k zaměstnání na dobu od 19.11.2012 do 18.5.2013 pro druh práce: Dělníci v oblasti výstavby budov a místo výkonu práce: Praha. Po doručení písemného *oznámení o zahájení správního řízení PČR Plzeň dne 21.2.2013* žalobci byl téhož dne za přítomnosti ustanoveného tlumočníka do jazyka ukrajinského sepsán *protokol o vyjádření účastníka* (žalobce), kdy žalobce mimo jiné uvedl, že není zaměstnancem firmy Pila Těně, je zaměstnancem přibližně od roku 2008 firmy SEM Bohemia (do konce roku 2012 firma Aneo s.r.o.), ale kdysi*

podepsaný papír (*pracovní smlouva?*) má jeho zaměstnavatel pan S., kterým byl poslán na Pílu Těně, protože v současné době není v Praze práce – je moc zima; zhruba před 14 dny se vrátil z Ukrajiny, kde navštívil rodinu. Dle závazného stanoviska OAMP ze dne 15.3.2013 je vycestování žalobce možné. Založena i kopie části „*Dohody o provedení práce*“ uzavřené dne 5.2.2013 mezi žalobcem a zaměstnavatelem SEM Bohemia, s.r.o., Na Václavce 1201, 150 00 Praha týkající se zhotovení dřevěných palet, skladování výrobků a manipulace s nimi na skladovací ploše u odběratele společnosti Píla Těně s.r.o. na dobu od 6.2. do 31.3.2013 (300 hodin), odměna ve výši 65 Kč/hodinu.

* *Rozhodnutím PČR Plzeň ze dne 11.4.2013 č.j. X* bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce 6 měsíců (celý výrok je konstatován shora na straně 2 rozsudku) a v obsáhlém odůvodnění byly uvedeny důvody tohoto rozhodnutí, které spočívaly ve zjištění, že žalobce pracoval v areálu firmy Píla Těně na základě dohody o provedení práce se svým zaměstnavatelem shora citované, i když pracovní povolení rovněž shora citované se týkalo jiného druhu práce a místa výkonu práce, přičemž dle sdělení Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Plzni nemá žalobce vydáno povolení k zaměstnání s místem výkonu práce v Plzeňském kraji. Následně po podání odvolání žalobce ze dne 15.4.2013 vydala dne 29.10.2013 žalovaná rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 1.11.2013.

* Po podání žaloby zdejší soud *pravomocným rozsudkem č.j. 17A 50/2013-44 ze dne 10.1.2014 zrušil rozhodnutí žalované ze dne 29.10.2013 č.j. X pro vady řízení*, neboť nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, přičemž pouze tento žalobní bod soud shledal důvodným, když nebylo u zaměstnavatele žalobce firmy SEM Bohemia, s.r.o., zjištěno, zda dosud trvá jeho pracovní poměr a zda dohoda o provedení práce byla uzavřena v rámci pracovního poměru či nikoli, zda se např. jednalo o pracovní cestu či dočasné přeložení žalobce na jiné místo výkonu práce na krátkou dobu a z jakého důvodu (*poznámka*: i ve zmíněné dohodě o provedení práce se jednalo pouze o dobu od 6.2. do 31.3.2013). Žalobce totiž měl k dispozici příslušné povolení úřadu práce ve znění shora citovaném, tudíž nelze jednoznačně konstatovat, že byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání a jsou splněny zejména podmínky pro použití § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona k rozhodnutí o správním vyhoštění, jak bylo učiněno v této věci, čímž došlo k poškození práv žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 s.r.s.

* Následně žalovaná rozhodnutím ze dne 4.3.2014 č.j. X (právní moc dne 10.3.2014) zrušila rozhodnutí PČR ze dne 11.4.2013 a vrátila je tomuto správnímu orgánu k novému projednání, jelikož ze zjištěné situace nemohlo být spravedlivě posouzeno, zda v případě žalobce šlo o pracovní činnost v rozporu se zákonem (zaměstnání bez povolení k zaměstnání) či nikoli, když nebylo dostatečně zjištěno, zda v posuzovanou dobu trval jeho pracovní poměr a zda v jeho rámci byla uzavřena dohoda o provedení práce atd.

* Poté po doplnění správního spisu v naznačeném směru rozhodla PČR rozhodnutím ze dne 11.6.2014 č.j. X opětně o správním vyhoštění žalobce, jak citováno shora (*třetí odstavec rozsudku*).

* *Napadené rozhodnutí žalované ze dne 19.8.2014* bylo zástupci žalobce doručeno dne 21.8.2014.

Žalobce po doručení vyjádření žalované v podání ze dne 1.10.2014 trval na nařízení jednání a vyčíslil náklady řízení částkou 4.744,- Kč.

Ústního jednání konaného dne 5.11.2014 se nezúčastnili omluvení žalobce a žalovaná; zástupce žalobce setrval na podané žalobě se zdůrazněním, že správní orgány postupovaly

nezákonně, když nerespektovaly závazné rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 10.1.2014 č.j. 17A 50/2013-44, proti němuž ze strany žalované nebyla podána kasační stížnost a správní orgány tedy byly povinny se zcela závěry v tomto rozsudku uvedenými řídit. Jedním ze závěrů je konstatování soudu o tom, že za práci v rozporu s povolením není možné uložit vyhoštění a spisovým materiálem je prokázáno, že pracovním povolením žalobce disponoval, proto ani žalobce nepokládá v rámci správního řízení za důležité zpochybňovat výkon práce v rozporu s pracovním povolením; rovněž poukázal na to, že argumentace žalované týkající se závazného stanoviska možnosti vycestování je dle něho lichá, neboť situace v domovské zemi žalobce se v průběhu času mění a pokud je rozhodnutí založeno na závazném stanovisku z doby zdaleka neodpovídající současné vojenskopolitické situaci, resp. situaci ke dni vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, je nutno takové stanovisko označit za neaktuální, a tudíž nezákonné. Závěrem zástupce žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 19.8.2014 a vrácení věci žalované, požadoval i náklady řízení ve výši 6.800,-Kč za 2 úkony (podání žaloby a účast u jednání soudu) a 3.100,-Kč za úkon, za 2 režijní paušály a 300,-Kč a DPH (21%) ve výši 1.428,-Kč.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). *Specializovaný samosoudce*, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.), *rozhoduje ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění*.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Dle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Podle § 118 odst. 1 zákona se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

Dle § 118 odst. 3 a 4 zákona doba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování z území kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k

vycestování z území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu [odkaz na zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání] anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podanou žalobou se domáhal žalobce z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 19.8.2014 a soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná i přes přesvědčení žalované, že nepochybila a postupovala v souladu s příslušnými zákony. Napadené rozhodnutí žalované soud neshledal nepřezkoumatelným, jelikož splňuje podmínky stanovené v § 68 správního řádu, a žalovaná vyjádřila, z jakých důvodů považuje rozhodnutí PČR Plzeň ze dne 11.6.2014 za přiměřené a vyhovující nárokům zákona i správního řádu; rovněž se vyjádřila ke všem námitkám žalobce uvedeným ve včasné odvolání ze dne 16.6.2014, které doplnil dne 20.6.2014, ale žádnou z nich neshledala opodstatněnou.

Zdejší soud v této věci rozhodl s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem, že podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dosud nebyly splněny, proto napadené rozhodnutí žalované bylo zrušeno pro vady řízení spočívající v tom, že žalovaná nezohlednila skutečnost, že dosud nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, přičemž pouze tento žalobní bod soud shledal důvodným, ostatní žalobní body důvodnými nejsou. Nebylo totiž dosud u původního zaměstnavatele žalobce firmy Aneo, s.r.o., ověřeno, zda v rozhodné době trval pracovní poměr žalobce či nikoli, i když je to velmi pravděpodobné, neboť dle založené kopie dohody uzavřené na dobu od 20.1. do 31.3.2013 mezi zaměstnavatelem 1 (Aneo s.r.o.) a zaměstnavatelem 2 (SEM Bohemia s.r.o.) ze dne 20.1.2013 vyplývá, že kromě další osoby je žalobce zaměstnancem zaměstnavatele 1, přičemž oba čerpají od 1.1.2013 pracovní volno bez náhrady příjmů, protože zaměstnavateli 1 se nepodařilo pro ně zajistit dostatečné množství práce, proto souhlasí s tím, aby uvedení zaměstnanci vykonávali práci pro zaměstnavatele 2 na základě dohody o provedení práce či jiném obdobném pracovním poměru. Přesto, že PČR dne 11.4.2014 zaslala uvedeným zaměstnavatelům žádost o poskytnutí informace a zaslání kopie pracovní smlouvy, nedostalo se jí žádné odpovědi, ale tento správní orgán neučinil žádné další úkony k získání požadovaného a rezignoval za této situace na využití prostředků daných správním řádem i dalšími předpisy, proto je i překvapivé tvrzení žalované, že další ověřování jednoznačně zjištěných skutečností (vytěžováním jeho zaměstnavatelů) považuje za nadbytečné, neboť stav věci má za zjištěný v souladu s § 3 správního řádu. S tímto však zdejší soud nemůže souhlasit, jelikož je nezbytné zjištění, zda v rozhodné době trval pracovní poměr u firmy Aneo s.r.o. či nikoli, což je velmi důležitá okolnost mající značný vliv na posouzení celé věci. V této části se PČR a následně žalovaná neřídily plně právním názorem zdejšího soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 10.1.2014, když nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti pro objektivní posouzení věci.

Žalovaná i PČR si v rozhodnutích v podstatě odporují, když tvrdí, že žalobce byl sice zaměstnancem společnosti Aneo s.r.o., k níž disponoval povolením k zaměstnání pro práci dělníka v oblasti výstavby budov s místem výkonu práce Praha (*prodlouženým do 18.5.2013*), ale na druhou stranu považují téhož žalobce za osobu, která byla zaměstnána bez pracovního povolení s ohledem na uzavřenou dohodu o provedení práce a s obchodní firmou SEM Bohemia s.r.o., i když mu s největší pravděpodobností trval pracovní poměr u původního zaměstnavatele, z čehož jednoznačně správní orgány dovodily, že pracoval bez pracovního povolení, což je v rozporu se zjištěnou skutečností, jelikož žalobce disponuje povolením k zaměstnání a zákon o pobytu cizinců toliko požaduje povolení k zaměstnání. Přitom v rozhodnutí ze dne 11.6.2014 sama PČR uvedla, že žalobce jednal v dobré víře. Rovněž je otázkou, jak byla žalobci prezentována a vysvětlena skutečnost, že má uzavřít dohodu o provedení práce s jinou firmou z důvodu nedostatku práce u jeho zaměstnavatele, když nejprve ve firmě Aneo s.r.o. a poté ve firmě SEM Bohemia byl jednatelem zmíněný R. S., i to, jak byl obeznámen ze strany zaměstnavatelů s rozhodnými skutečnostmi, aby z jeho strany nedošlo k porušení zákona, když předmětná smlouva byla vyhotovena v českém jazyce a nikoli v rodném jazyce žalobce. Tímto se soud žalobce „nezastává“, ale považuje za nezbytné, aby bylo rozhodnuto na základě prokázaných objektivních skutečností, proto nelze souhlasit se závěrem správních orgánů, že v ČR pracoval bez povolení k zaměstnání. Žalobce pracovní činnost vykonával sice v rozporu s povolením k zaměstnání nepochybně ohledně místa výkonu práce, ale nikoli bez potřebného povolení, tudíž dle názoru soudu nedošlo plně k naplnění ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona, jelikož žalobce měl v rozhodné době platné povolení, i když pro jiného zaměstnavatele, tudíž po materiální stránce k naplnění porušení tohoto odstavce nedošlo, jelikož je povolení k zaměstnání zmíněno toliko obecně a pokud by měl zákonodárce na mysli cokoli konkrétního, nepochybně by se to ve znění ustanovení objevilo a ani judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) nelze rozšiřovat tento rámec zákona.

V této části soud shledal žalobu důvodnou, jelikož rozhodnutí žalované trpí vadou řízení spočívající v tom, že vzala stejně jako správní orgán I. stupně (PČR) za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který je v rozporu s obsahem správního spisu, jelikož naplnění zákonného ustanovení vyžaduje stav, kdy cizinec je na území ČR zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, ale v této věci žalobce platným povolením k pobytu i k zaměstnání disponoval, tudíž se jedná o věc postižitelnou dle jiného právního předpisu (*zákon o zaměstnanosti*), když s žalobcem firma SEM Bohemia s.r.o. uzavřela dohodu o provedení práce na základě dohody s jeho zaměstnavatelem (*Aneo s.r.o.*). Je totiž nepochybné, že § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti porušily firmy Aneo s.r.o. a SEM Bohemia s.r.o., přičemž za dané situace mělo být ze strany firmy Aneo s.r.o. vůči žalobci postupováno ve smyslu zákoníku – překážky na straně zaměstnavatele (např. § 207) a nikoli uzavřením citované dohody s firmou SEM Bohemia, kdy zaměstnanec ze své pozice podřízenosti těžko může nesouhlasit s postupem nadřízeného (zaměstnavatele), nechce-li ztratit zaměstnání a to navíc za situace, kdy se jedná o cizince, který nepochybně postupuje dle pokynů a nelze přehlédnout i další důležité skutečnosti spočívající v jazykové bariéře (*dohoda o provedení práce byla vyhotovena v českém jazyce*) a také v tom, že žalobci známý R. S. (*údajně má u sebe pracovní smlouvu žalobce*) byl nejprve do 8.11.2012 jednatelem firmy Aneo s.r.o. a od 3.1.2013 firmy SEM Bohemia s.r.o., jak vyplývá z výpisů obchodního rejstříku Městského soudu v Praze, tudíž se mohl žalobce domnívat, že podpisem dohody a práce na jejím základě se nedopouští protiprávního jednání, jelikož do té doby od r. 2006, kdy v ČR pobývá a pracuje, nebylo

zjištěno žádné jeho porušení zákona. Tudíž nikoli žalobce, ale uvedené firmy svým konáním vyvolaly řízení o správním vyhoštění porušením svých povinností, když nelze jednoznačně požadovat, aby žalobce dostatečně rozuměl a znal všechny záludnosti právního systému ČR a lze důvodně předpokládat, že žalobce spoléhal na jemu poskytnuté informace, což nepochybně svědčí v jeho prospěch (viz i prvotní úřední záznam - nástupnictví firem).

S ohledem na všechny zjištěné skutečnosti se pak i uložení správního vyhoštění na 6 měsíců nejeví zcela přiměřeným, neboť žalobce vědomě zákon a jiné předpisy platné v ČR neporušil (opak nebyl zjištěn), naopak jednal v dobré víře. Dostatečným potrestáním žalobce se jeví již samotné správní řízení a jeho délka od února 2013 do současné doby.

Jelikož spravedlnost musí být akceptovatelná, proto soud nemohl rozhodnout jinak, než dle § 78 odst. 1 věta první a odst. 4 s.ř.s. *zrušit napadené rozhodnutí ze dne 19.8.2014 a věc vrátit žalované k dalšímu řízení (výrok I. rozsudku)*, neboť takové rozhodnutí považuje za spravedlivé vůči žalobci, když rozhodující soudce je povinen řídit se zněním příslušných zákonů a vykládat je podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Jako *důvodnými soud shledal námitky* žalobce ohledně *neřízení se právním názorem vyjádřeným v rozsudku* zdejšího soudu ze dne 10.1.2014, jak konstatováno shora, dále o dosud *nedostatečně zjištěném stavu věci a nepřiměřenosti rozhodnutí* ve vztahu k délce doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. *Ostatní žalobní námitky nebyly shledány důvodnými*, jelikož namítaná neurčitost výroku rozhodnutí není ve světle rozhodovací činnosti NSS důvodem ke zrušení rozhodnutí, jak je nepochybně i známo zástupci žalobce z rozsudků NSS (postačuje specifikace v odůvodnění), a aktuálnost závazného stanoviska OAMP ze dne 2.5.2004 je dle soudu dostačující pro rozhodnutí ze dne 11.6.2014. Soud nadále trvá na svém přesvědčení, že žalobce měl k dispozici příslušné povolení úřadu práce ve znění shora citovaném, tudíž nelze jednoznačně konstatovat, že byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání a jsou splněny zejména podmínky pro použití § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona k rozhodnutí o správním vyhoštění, jak bylo učiněno v této věci, čímž došlo k poškození jeho práv ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s.

Žalovaná se tedy bude řídit právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) vyjádřeným v tomto zrušujícím rozsudku a poté vydá nové rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže budou splněny všechny zákonné podmínky či jiným způsobem ukončí vedené řízení, čímž bude realizovat tento rozsudek. Přehlédnout nelze ani to, že nebyla plně respektována skutečnost, že zákon o pobytu cizinců sice stanoví, že výkon práce bez povolení může vést k vyhoštění, je však nutné dodržet principy jednoty, racionality a vnitřní bezrozpornosti právního řádu a tyto pojmy vykládat stejně, což znamená, že *za práci v rozporu s povolením není možné uložit vyhoštění. Soud proto zdůrazňuje diferenciaci mezi různě společensky závažnými formami porušení povinnosti k povolení k zaměstnání*, když lze těžko souhlasit s názorem vyjádřeným v rozhodnutí PČR ze dne 11.6.2014, že společenská škodlivost jednání žalobce je poměrně vysoká oproti tomu, že podle ní jednal v dobré víře.

Dle zdejšího soudu *dosud nebyly splněny všechny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění v projednávané věci*, proto *napadené rozhodnutí žalované bylo zrušeno pro vady řízení spočívající ve shora uvedeném.* Při dalším postupu žalovaná *zohlední všechny zjištěné skutečnosti v této věci a velice pečlivě zváží, zda jsou splněny zejména podmínky pro použití § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona k rozhodnutí o správním vyhoštění či nikoli.*

Soud považuje za vhodné i zmínit, že žalobce do žaloby uvedl, že nebylo reflektováno na skutečnost, že firma SEM Bohemia je fakticky nástupnickou společností firmy Aneo s.r.o., ale toto tvrzení neodpovídá skutečnosti, jelikož *firma Aneo s.r.o. dosud existuje – byla zapsána do obchodního rejstříku 20.7.2009 a firma SEM Bohemia s.r.o. byla zapsána 19.8.2010 a v obou jako jednatel byl uveden i R. S.*

O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce, který měl ve věci úspěch, požadovanou náhradu nákladů řízení upřesnil dne 5.11.2014, kdy za dva úkony (*podání žaloby a účast u jednání soudu*) požadoval 6.200,-Kč a dva režijní paušály 600,-Kč, tedy částku 6.800,-Kč zvýšenou o daň z přidané hodnoty (*připojil i kopii rozhodnutí o registraci daňového subjektu (AK Čechovský & Václavek, s.r.o.) ze dne 30.1.2013 jako poplatníka této daně*) o částku 1.428,-Kč, celkem 8.228,-Kč, což je v souladu s § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*, když lhůtu stanovenou žalované k zaplacení uvedené částky k rukám zástupce žalobce považuje soud za přiměřenou.

Poučení : **Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem**

Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 5. listopadu 2014

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně